ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਪੀ

ਬਨਾਮ

ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ।

(ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 903 ਦੀ 2022)

ਜੂਨ 16, 2022

[ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਨਾਥ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ]

ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕੋਡ, 1973 – ਧਾਰਾਵਾਂ 177-180, 184, 218, 220 – ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 – ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 504, 506 – ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2-ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੰਖੇਪ, ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਹੈ (ਧਾਰਾ 376, ਆਈਪੀਸੀ) ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸੰਖੇਪ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਚਮੋਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਦੀ ਹੈ (ਧਾਰਾਵਾਂ 504, 506 ਆਈਪੀਸੀ), ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੈਣ ਦੇਣ' ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 220, ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ – ਫੈਸਲਾ: 13.11.2015 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੰਗੀਧਾਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ – ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਰਵਰੀ ਅਤੇ ਮਾਰਚ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ – ਦੂਜੀਆਂ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਵੰਬਰ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ – ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਸੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ–ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 376 ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਧਾਰਾਵਾਂ 504/506 ਅਧੀਨ– ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ, ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ 'ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੈਣ ਦੇਣ' ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਦੰਡਨੀਯ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਮਾਸਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ "ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਪੀ" ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਨਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ.220 ਕ੍ਰਿਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ – ਇਸ ਲਈ, ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਨ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ – ਲੇਖ 20 – ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 – ਸ.300 – ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2-ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਜਿੱਥੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚਮੋਲੀ, ਉਤਰਾਖੰਡ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ – ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਤੋਂ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਬਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਮਲਾ ਜਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਗੈਰਸੈਣ, ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਾਕੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ – ਫੈਸਲਾ: ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਹੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ – ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੋਹਰੇ ਜੋਖਮ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਣਦੇਖੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲੇਖ 20(2) ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸ.300, ਕ੍ਰਿਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਵੀ – ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲੇਖ 20 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 – ਸ.461(ਲ) –ਧਾਰਾ 376, ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504, 506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ – ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਧਾਰਾਵਾਂ 504, 506ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ – ਰਾਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ, ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਗਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ – ਫੈਸਲਾ: ਰੱਦ – ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ, ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ।

ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਮੁਹਾਵਰੇ – “ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ” – ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ – ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟੈਸਟ ਕਿ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਫੈਸਲਾ: 1.1 ਧਾਰਾ 178 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਨਿਪਟਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਕਾਰਜਾਂ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 406 ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ। ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 179 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਹੋਰ, ਧਾਰਾ 180 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਨ ਅਪਰਾਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਧਾਰਾ 177 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਧਾਰਣ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 19.2]

1.2 ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੀ ਮੰਗਣੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ 13.11.2015 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਡੰਗੀਧਾਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ;

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਰੀਦਾਰੀ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਅਣਿੱਛਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਈ; 21.02.2016 ਤੋਂ 24.02.2016 ਤੱਕ, ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨਾਲ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ 25 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗੈਰਸੈਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਿਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 01.11.2016 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਸੰਬਰ, 2016 ਵਿੱਚ ਉਸਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬ ਦੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ 164 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ., ਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਹ 23.03.2016 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੰ. 2 ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ, ਜੋ ਸੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। [ਪਾਰਾ 21 ਅਤੇ 22] [352-G-H; 353-ਏ-ਈ]

1.3 ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਘਟਨਾਵਾਂ/ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਇਹ ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 13.11.2015 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੰਦੀਘਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਰਵਰੀ ਅਤੇ ਮਾਰਚ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਨਵੰਬਰ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਈਆਂ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ 'ਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਗਠਜੋੜ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਕਾਰਨ ਯੌਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦਿਆਂ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸੇ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸਮੁਦਾਇਕਤਾ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵ, ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਧਾਰਾਵਾਂ 504/506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਮੂਲ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਫਰਵਰੀ ਅਤੇ ਮਾਰਚ, 2016 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਵੀ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ (ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀਆਂ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ, ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਆ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। [ਪੈਰਾ 22.1 ਅਤੇ 23]

ਮੋਹਨ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਦੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2001) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 350; ਅੰਜੂ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2013) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 384 : [2012] 13 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 901 – ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1.4 ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 01.05.2019 ਨੂੰ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਨਿਆਂਕਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਸਰ, ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਨਿਆਂਕਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.

ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਕਰਕੇ, ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਨਿਆਂਕਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਗਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੂਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 461 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਨਿਆਂਕਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਹ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 24 ਅਤੇ 24.1]

1.5 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਲਕਿ, ਧਾਰਾ 504 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਮਕੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਭਾਗ II ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਚਾਰਜ ਦੇ ਵੱਖਰੇਪਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸਹੀਪਣ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਜਿਸ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਸਬੰਧੀ ਟਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਚਾਰਜਾਂ ਤੇ ਉਹੀ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੋਹਰੇ ਜੋਖਮ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਟਲ ਸਿਦਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲੇਖ 20(2) ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲੇਖ 20 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਚਾਰਜਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਟਰਾਇਲ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 220 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। [ਪੈਰਾ 24.1.1, 24.2, 24.3 ਅਤੇ 25]

ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਐਨ.ਸੀ.ਟੀ. ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ) ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ। (1999) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 728 : [1999] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 348;

ਸੁਨੀਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਕਸ਼ਯਪ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਦੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ। (2011) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 301 : [2011] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 83 – ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ। (1996) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 384 : [1996] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 532 – ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੇਸ ਲਾ ਰੈਫਰੈਂਸ

[1999] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 348 ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾ 11
[1996] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 532 ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾ 11.1

[2011] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 83 ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾ 13.1
(2001) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 350 ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾ 20.1
[2012] 13 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 901 ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਰਾ 20.2

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੇਟ ਜੁਰਿਸਡਿਕਸ਼ਨ: ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 903 ਦਾ 2022।

ਨੈਨੀਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ 25.09.2018 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੀ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਸੁਧਾਰ ਨੰਬਰ 42 ਦਾ 2018।

ਅਭਿਮਨਯੂ ਝੰਬਾ, ਮਿਸ. ਥੋਨਪਿਨਾਓ ਥੰਗਲ, ਮਿਸ. ਹਤਨੇਈਮਾਵੀ, ਆਸ਼ੀਸ਼ ਝੰਬ, ਮਿਸ. ਹੇਮਲਤਾ ਰੰਗਾ, ਮਿਸ. ਮਨਵੀਨ ਸੋਚਦੇਵਾ, ਸਮੀਰ ਅਲੀ ਖਾਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਤਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਭਾਟੀਆ, ਆਸ਼ੁਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ, ਸਤਯਜੀਤ ਏ. ਦੇਸਾਈ, ਮਿਸਿਜ਼ ਅਨਘਾ ਐਸ. ਦੇਸਾਈ, ਸਿੱਧਾਰਥ ਗੌਤਮ, ਹਿਮਾਂਸ਼ੁ ਸ਼ਰਮਾ,
ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

2. ਇਹ ਅਪੀਲ 25.09.2018 ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨੈਨੀਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 42 ਆਫ 2018 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 28.10.2017 ਨੂੰ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਟ੍ਰਾਇਲ ਨੰਬਰ 8 ਆਫ 2017 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇਲਾਕਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਦੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

3. ਕੇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਤੱਥ ਮੈਟਰਿਕਸ ਬਹੁਤ ਜਟਿਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇਲਾਕਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 220 ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਕ੍ਰਿਆ-ਕਲਾਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ।

4. ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਸੀਅਤਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਖਾਸੀਅਤਾਂ ਨੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਰਸਰੀ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਬਰੀਤੀ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਕਿ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਚੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤੱਥ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ 'ਇਲਾਕਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਮ' ਕਾਰਨ 'ਮੁਕਤੀ' ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 'ਬਰੀਤੀ' ਵਜੋਂ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਚੁਕਾਏ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਜੋ ਕਿ 2016 ਤੋਂ ਇਸ ਲੰਬੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ

ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੈਰਿਟਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ।

5. ਉਪਰੋਕਤ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ:

5.1 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਗਠਜੋੜ, ਦੋਵੇਂ ਪਿੰਡ ਡੰਗੀਧਰ (ਸਲਿਆਣਾ), ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ, ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਮੰਨਿਆ, ਉਹ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ 13.11.2015 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿਖੇ।

5.2 ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਦਿੱਲੀ; ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਫਰਵਰੀ 2016 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ/ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ ਧਾਰਾ 156(3) CrPC ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਲਾਸ, ਗੈਰਸਾਈਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਮਿਤੀ 21.01.2017 ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਥਾਣੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਰਿਪੋਰਟ 4 ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ।

5.3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਸਮੱਗਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ 21.01.2017 ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ [ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ.]

ਘਟਨਾ/ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ/ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾਲ ਹਲਫਨਾਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨਰੇਂਦਰ ਸਾਹ ਖਿਲਾਫ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ — ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਪੀ ਧੀ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜੀਵ ਰਾਵਤ ਦਾ ਪਤਾ ਦੰਗੀਧਾਰ ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਨਾਲ ਨਰੇਂਦਰ ਸਾਹ ਪੁੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਧਨ ਸਿੰਘ ਸਾਹ ਦਾ ਪਤਾ ਪਿੰਡ ਧਾਰਗੜੀਰ ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਨਾਲ 13.11.2015 ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹ ਲਈ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਿੰਡ ਧੰਗੀਧਾਰ (ਸਾਲੀਆਨਾ) ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 21.12.2016 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਾ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਗਣੀ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਟਿੱਕਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਗਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ 'ਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਖਾਨਪੁਰ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 21.02.2016 ਤੋਂ 24.02.2016 ਤੱਕ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੂੰਕਿ ਉਹ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦਾ ਗਠਜੋੜ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ 25 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆਉਣ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ ਸਿਰਫ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾਵਾਂ

ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਪੀ.ਐਸ. ਗੈਰਸੈਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ 01.11.2016 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੰਗੇਤਰ ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਪੀ ਨਾਲ ਦਿਸੰਬਰ 2016 ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨਰੇਂਦਰ ਸਾਹ ਅਤੇ ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਪੀ 13.11.2015 ਨੂੰ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਾਰਨ ਵਿਅਸਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਦਿਸੰਬਰ 2016 ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਸਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਦੇਵੀ ਨੇ 12.12.2016 ਨੂੰ ਪੀ.ਐਸ. ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ। ਚੂੰਕਿ ਪੀ.ਐਸ. ਗੈਰਸੈਣ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਦੇਵੀ ਨੇ 16.12.2016 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਿੰਟੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਨਰੇਂਦਰ ਸਾਹ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੋਪੇਸ਼ਵਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਸੈਲ ਲਈ ਕਾਊਂਸਲਿੰਗ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਕਾਊਂਸਲਿੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। 25 ਲੱਖ ਜਦਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਸਗਾਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਬਣਾਏ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

5.4. ਉਪਰੋਕਤ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰਬਰ 3 ਦੇ 2017 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਗੈਰਸੈਣ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ, ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਚਾਰਜ ਫਰੇਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।

6. ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ, ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਟ੍ਰਾਇਲ ਨੰਬਰ 8 ਦੇ 2017 ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਫਰੇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਵਿੱਚ ਅਲਜ਼ਾਮ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਜੋ ਕਿ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

6.1. 28.10.2017 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਧਮਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਨੇ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਨਿਕਾਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਛੋੜ੍ਹਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਪਰਿਣਾਮਸਵਰੂਪ, ਇਹ ਵੀ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਜਾਏ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ

28.10.2017 ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਬੰਧਿਤ ਭਾਗ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: -

"6. ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਤਰਕਾਂ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਿਤ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਗਾਈ ਚਮੋਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 164 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਪੀੜਿਤ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੰਬੰਧ ਜਾਂ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਿਤ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਾਨਪੁਰ,

ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪੀੜਿਤ ਨੇ ਵੀ ਧਾਰਾ 164 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਫਰਵਰੀ, 2016 ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀੜਿਤ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁਆ ਨਾਲ ਮਿਲਵਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ ਬੱਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਲੈਣ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਕੇ 21.02.2016 ਤੋਂ 24.02.2016 ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜੀ ਖਿਲਾਫ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ। ਧਾਰਾ 164 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀੜਿਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 23 ਮਾਰਚ 2016 ਨੂੰ ਉਹ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਜੋ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਹਾਨੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੀੜਿਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜੋ ਵੀ ਧਮਕੀ ਫੋਨ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਕਿ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼, ਜੋ ਕਿ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 208 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਦੇਸ਼

ਦੋਸ਼ੀ ਨਰੇਂਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਇਲਾਕਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅੱਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਭਿਯੋਗ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕੇਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 208 ਅਧੀਨ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ- ਚਮੋਲੀ ਦੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਗਾਉਂ ਵਧਣ ਲਈ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 22.11.2017 ਨੂੰ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ- ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਤੇ ਬਹਿਸ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿੱਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 42 ਦੇ 2018 ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੁਕਾਈ ਗਈ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ 25.09.2018 ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਚੁਣਾਵ ਕੀਤਾ, ਰਿਵੀਜ਼ਨਿਸਟ (ਭਾਵ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, ਬਲਕਿ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਬਰੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਸਨ, ਅਪੀਲੇਟ ਕੋਰਟ ਬਰੀਕਰਨ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਲਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਖੋਜ ਵਿਕ□ਤ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਕਿ ਚੁਕਾਈ ਗਈ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕ□ਤੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਅਤਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮੁੱਚੇ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

"ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ 28.10.2017 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਖਿਲਾਫ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਟ੍ਰਾਇਲ ਨੰਬਰ 8 ਦੇ 2017 ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਨਰੇਂਦਰ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਥੇ ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਨੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਲਾਕਾਈ ਅਧਿਕਾਰ

ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਭਿਯੋਗ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਚੁਕਾਈ ਗਈ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪੇਪਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ।
ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸੁਥਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਨੀਚੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਬਰੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਣਾ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨੀਚੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕ□ਤੀ, ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕ□ਤੀ, ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"

8. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਹਨ। ਵਿਰੋਧੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਹੈ।

"ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਰੇਂਦਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।" ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਭਿਯੋਗ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖਿਲਾਫ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਭਾਵੇਂ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1 ਤੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.6 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਰਿਕਾਰਡ ਤੇ ਲਿਆਈਆਂ, ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਰੇਂਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504, 506 ਅਧੀਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

10. ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਖ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 25.09.2018 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 28.10.2017 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

11. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 178 ਅਤੇ 179 ਨਾਲ ਧਾਰਾ 220 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 28.10.2017 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਣਾਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਐਨ.ਸੀ.ਟੀ. ਦਿੱਲੀ) ਅਤੇ ਅਨਜ: (1999) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 728 ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

11.1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਬਮਿਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਮਗਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਜੋ 21.01.2017 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗੱਠਜੋੜ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਜਬਰਨ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਗਾਤਾਰ ਪੱਖ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 90 ਆਈਪੀਸੀ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਿ ਸਕਣ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਭੈਅ ਜਾਂ ਗਲਤਫਹਮੀ ਅਧੀਨ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਵੈਧ ਸਹਿਮਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਯਹਾਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 114-ਏ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਨੁਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ, ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ: (1996) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 384 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯੌਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

11.2. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 137 ਦੇ 2017 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਲ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਮਿਤੀ 01.05.2019 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੇਵਲ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਟ੍ਰਾਇਅਲ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ, ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ, ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਅਲ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਨਾਲ ਹੀ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ।

11.3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 232 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਧਾਰਾ 227 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਟ੍ਰਾਇਅਲ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ ਨਾਲ ਹੀ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਲੜੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 178(ਡੀ), 179, 180, 184 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਧਾਰਾਵਾਂ 220(1) ਅਤੇ 220(3) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

12.1. ਰਾਜ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ, ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਖਰੇਪਣ ਉਪਰੰਤ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 461 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਟੀਏਟਡ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦੇ ਨੇਵੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।

12.2. ਰਾਜ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਿ ਸਕੇ ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਇਕੱਲੀ ਗਵਾਹੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ

ਪੀੜਤਾ ਨੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 161 ਅਤੇ 164 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਾਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਦਾ ਹੈ।

13. ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ, ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 218 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ, ਚਮੋਲੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਵੱਖਰੇਪਣ ਲਈ ਸਹੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਹੈ।

13.1. ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 218 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਸਥਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ, ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਵਿੱਚ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਜਾਂ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾਵਾਂ 178 ਅਤੇ 179 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਬੂਤ ਨੇ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਅਧੀਨ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਸਿਰਫ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਥਿਤ ਧਮਕੀ ਇੱਕ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਬਣਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਇਕ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੁਨੀਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਕਸ਼ਯਪ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ: (2011) 11 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 301 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

13.2. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਬੂਤ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 01.05.2019 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।

13.3. ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲੰਬੀ ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਤਰਕ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਗੜਬੜ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਹਵਾਂ ਮਰੋੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ 5 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ 21.02.2016 ਨੂੰ ਹੋਏ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 1 ਸਾਲ ਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਰਾਧਿਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਦੋਸ਼ਾਂ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਖਤਰਾ ਹੈ।

13.4. ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਚੁਕੌਤੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਬਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਥਾਂ 'ਛੁੱਟਕਾਰਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਮਨੁੱਖੀ ਭੁੱਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਚੁਕੌਤੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਇਸ ਲਈ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ

ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਨੇ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਛੁੱਟਕਾਰੇ ਲਈ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉੱਚਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

14. ਅਸੀਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

15. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਬੁਲਾਰੇ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼, ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਨ, ਗਾਲੀਆਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 376, 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ 'ਇੱਕੋ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 220 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਹਨ?

16. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪੇਰੀਫੇਰਲ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਲੰਬਾ ਰੋਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

16.1. ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਜਿਨਲ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਿਸਮ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਨੋਟ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰੀਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਬਰੀਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਜਾਏ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਭੇਜਣ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 28.10.2017 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ।

16.2. ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ, ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਪੇਰੀਫੇਰਲ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਹੀਅਤ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਖੜ੍ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੰਬੀ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯੌਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਲਾਈਨ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਦੀ ਇਕੱਲੀ ਗਵਾਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਨੂੰ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਲਟ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਇੱਕ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੀ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤੀ ਫੈਸਲਾ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਣ ਯੋਗ ਸੀਮਿਤ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਨ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਸਬੰਧੀ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 504 ਅਤੇ 506 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਅਭਿਯੋਗ ਲਈ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਜ਼ਰੂਰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਚਮੋਲੀ 'ਚ ਧਾਰਾ 376 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਯੋਗ ਸੈਸ਼ਨ

ਜੱਜ ਨੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤਰਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

17. ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਬੰਧਤ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 177, 178, 179, 180, 184, 218 ਅਤੇ 220 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

"177. ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਜਗ੍ਹਾ। - ਹਰੇਕ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

"178. ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ। - (ਅ) ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਈ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬ) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ

(ਸੀ) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਡੀ) ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸੰਮਿਸ਼ਰਣ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

179. ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ। - ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ।

180. ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਅਪਰਾਧ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵੀ ਇਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਕਰਤਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਕ ਅਪਰਾਧ ਹੁੰਦਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

184. ਇੱਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਥਾਂ। - ਜਿਥੇ-

(a) ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਧਾਰਾ 219, ਧਾਰਾ 220 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

(b) ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 223 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕੱਠੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਵੇ।

218. ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਦੋਸ਼। -(1) ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੋਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਅਜਿਹਾ ਦੋਸ਼ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ

ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ ਰਾਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਖਿਲਾਫ ਫਰੇਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਾ 219, 220, 221 ਅਤੇ 223 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ।

220. ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ। - (1) ਜੇ, ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 212 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 219 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਆਰੋਪ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਖੁਰਾਕ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੁਖਾਲਾ ਜਾਂ ਛੁਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਝੂਠੇਪਨ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਕਮਿਟ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਜਮਾਇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(3) ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੰਮ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸਿਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(4) ਜੇਕਰ ਕਈ ਕੰਮ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਇੱਕ, ਜਾਂ ਵੱਧ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ (1860 ਦੀ 45) ਦੀ ਧਾਰਾ 71 'ਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ।

18.1. ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਤੋਂ ਪਟਿਆਲਾ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਕੋਤਵਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਾੜਨਾ ਅਤੇ ਦਹੇਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸਾਸ-ਸੁਸਰ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਧਮਕੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਹਿਲਾ ਸੈੱਲ, ਦਿੱਲੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮੀ ਵਿਹਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 406 ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਸਬੰਧੀ ਇੱਕ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪੱਛਮੀ ਵਿਹਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਦਹੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਾਰਵਾਈ ਉੱਠੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ:-

“15. ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਨਿਆਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 178(c) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਈ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਐਸ.ਐਚ.ਓ., ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਸ਼ਚਿਮ ਵਿਹਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 156(2) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਰੋਕ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ।”

18.2. ਸੁਨੀਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਕਸ਼ਯਪ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਗਯਾ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 498-ਏ, 406 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਦਹੇਜ਼ ਨਿਵਾਰਣ ਐਕਟ, 1961 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸਾਸ-ਸਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਰਾਂਚੀ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਉ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ; ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਬਰਦਸਤੀ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਗਯਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ; ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮੰਗ ਨਾਲ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਯਾ ਵਿੱਚ ਘਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਰਾਂਚੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇਸੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗਯਾ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ।

ਪਰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 177, 178 ਅਤੇ 179 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਾਇਆ: -

“8…. ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਧਾਰਣ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਈ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 178, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 179 ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਆਇਆ ਹੋਵੇ।”

“18. …ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਰਾਂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਬਾਰੇ ਖਾਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਗਯਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 178 ਅਤੇ 179 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ

ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗਯਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਗਯਾ ਨੂੰ ਉਥੇ ਦਰਜ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਕੇਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਸੀ ਅਤੇ ਗਯਾ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 178 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ…" 19. ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅਤੇ ਸੁਨੀਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਕਸ਼ਯਪ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

19.1. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਉਪਰੋਕਤ) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਓਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਨਿਆਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 178 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਖੰਡ (ਸੀ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਜੇਕਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰ/ਖੇਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਬੰਧੀ। ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 156(2) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਓਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਤਸ਼ੱਦਦ ਅਤੇ ਦਹੇਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਧਮਕੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 406 ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਚਾਹੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ। ਸੁਨੀਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਕਸ਼ਯਪ (ਉਪਰੋਕਤ) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 177, 178 ਅਤੇ 179 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਕੱਢਿਆ ਪਰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਧਾਰਾਵਾਂ 406 ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾਵਾਂ 3 ਅਤੇ 4 ਦਹੇਜ਼ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਐਕਟ, 1961 ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬੁਰੇ ਵਿਵਹਾਰ, ਜ਼ੁਲਮ ਅਤੇ ਮੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ; ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਰਾਂਚੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗਯਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਪਾਇਆ।

19.2. ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਉਪਰੋਕਤ) ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਸੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ), ਮੌਲਿਕ ਤੱਥ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧ, ਧਾਰਾਵਾਂ 406 ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਨੇ ਵੱਖਰੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 178 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਖੰਡ (ਸੀ) ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ 'ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ' ਨਾਲ ਨਿਬੜਨ ਵਾਲੇ ਸਮਾਗਮ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ।

19.2. ਸੈਕਸ਼ਨ 178 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਂਸ਼ਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਂਸ਼ਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ; ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ; ਜਾਂ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇ; ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫੈਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 498-ਏ ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 406 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਉਲਲੇਖਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 179 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 180 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਇਸ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 177 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਧਾਰਨ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ

ਜਿਸ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

19.3. ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਫੈਸਲੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 178 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂ ਵਿਭਾਜਿਤ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

20. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਖਿਲਾਫ, ਭਾਵ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਆਹਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜੋ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸੈੱਟ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਹੈ (ਸੈਕਸ਼ਨ 376 ਆਈਪੀਸੀ) ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੈੱਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚਮੋਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ 'ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹੈ (ਸੈਕਸ਼ਨ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ)। ਇਹ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਹਨ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 220 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 184 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਇਹ ਜਾਂਚਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 20.1. ਮੋਹਨ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਦੀ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ:(2001) 4 ਐਸਸੀਸੀ 350 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਮਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਣ। "ਇੱਕੋ ਸੌਦਾ" ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਤਰਿਮ ਜਾਂ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵ

20.2. ਮੋਹਨ ਬੈਠਾ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੰਜੂ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ: (2013) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 384 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਰਖਣ ਲਈ ਟੈਸਟ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿ ਕੀ ਦੋ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ -

“43. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਖਤ ਫਾਰਮੂਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੋਹਨ ਬੈਠਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਬਿਹਾਰ (ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਪੰਨਾ 354-55, ਪੈਰਾ 4) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦ “ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ” ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਤਰਿਮ ਜਾਂ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਧਾਰਣ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

44. ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਵਜਨਕ ਫਾਰਮੂਲਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਿਆ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਸਥਾਨ ਦੀ ਇਕਤਾ ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਥੇ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਉਭਰਦੇ ਹਨ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

45. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਪਰੀਕਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਤੇ, ਜਾਂ

ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਗੌਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਉੱਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਉਸੇ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ "ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

20.3. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੋਹਨ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਅੰਜੂ ਚੌਧਰੀ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ 'ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ' ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਧੁੰਦਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਰਵਜਨਿਕ ਲਾਗੂ ਫਾਰਮੂਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਸਥਾਨ ਦੀ ਇਕਤਾ ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰਤਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਸਾਂਝ ਵਰਗੇ ਮੁੱਖ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਾਰਕ ਸਾਮਾਨ ਅਕਲ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ 'ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ' ਦਾ ਉਲਝਿਆ ਸਵਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

21. ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਖਿਲਾਫ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਨੇ [ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ।]

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਣ। ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

22. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ 13.11.2015 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਡੰਗੀਧਾਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਾਰੀ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੰਗਣੀ ਤੋੜਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੀਤਾ; 21.02.2016 ਤੋਂ 24.02.2016 ਤੱਕ, ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ 25 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗੈਰਸੈਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 01.11.2016 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਸੰਬਰ, 2016 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਜਾਏ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 164 CrPC ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਨੇ 23.03.2016 ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਜੋ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਹਾਨੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸੀ।

22.1. ਕਥਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ/ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 13.11.2015 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਡੰਗੀਧਾਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਲਈ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਰਵਰੀ ਅਤੇ ਮਾਰਚ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਹੋਰ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲੋਂ ਨਵੰਬਰ, 2016 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ

ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ 'ਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ; ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਮਕੀ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਗਠਜੋੜ ਨੂੰ ਤੋੜਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਨਸੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਸੈੱਟ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਧਾਰਾਵਾਂ 504/506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਲਾਤਕ

22.2. ਜਿਸ ਕੋਣ ਨਾਲ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਦੋ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ, ਇੱਕ ਯੌਨ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ, ਜੋ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ) ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਗਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦਾ, ਜੋ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਧਾਰਾਵਾਂ 504/506 ਆਈਪੀਸੀ), ਚਾਕ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਵਾਂਗ ਹਨ; ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਵਜੋਂ ਜੋੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ।

23. ਇੱਥੇ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲਾਂ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਆਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ, ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਚਮੋਲੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਆਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

24. ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਲੂ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ, ਗੈਰਸੈਣ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਚਮੋਲੀ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 137 ਦੇ 2017 ਵਿੱਚ 01.05.2019 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆਪ੍ਰਾਪਤ ਜੁਡ਼ੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ।

24.1. ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਚਾਰਜ ਦੀ ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ, ਮਾਮਲਾ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆਪ੍ਰਾਪਤ ਜੁਡ਼ੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 461 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਚਾਰਜ ਦੀ ਵੱਖਰੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆਪ੍ਰਾਪਤ ਜੁਡ਼ੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਇਹ ਲਾਈਨ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 461 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਲਾਜ਼ (ਆਈ) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: -

"461. ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਣਿਯਮਤਾਵਾਂ। - ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜੋ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਮਤ: -

....

(I) ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਦਾ ਹੈ;

....

ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਵੈਧ ਹੋਣਗੀਆਂ।"

24.1.1. ਜਿਹੜੇ ਅਪਰਾਧ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਲਕਿ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 504 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਮਕੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ ਜੋ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 506 ਦੇ ਭਾਗ II ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਨਿਆਯਿਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਚਾਰਜ ਦੇ ਵੱਖਰੇਪਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸਹੀਪਣਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਲਈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

24.2. ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਜਿਸ ਨੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਸਬੰਧੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਹੀ ਚਾਰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੋਹਰੇ ਜੋਖਮ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਦਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਚਛੇਦ 20(2) ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਵਿੱਚ ਵੀ। ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਚਛੇਦ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ: -

"20. ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ. -
....

(2) ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕੋ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

...."

24.2.1. ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: -

"300. ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁੜ ਟਰਾਇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ. -

(1) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਟਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬਰੀਕਰਨ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁੜ ਟਰਾਇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਹੀ ਤੱਥ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 221 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਵੱਖਰਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(2) ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਟਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਟਰਾਇਲ ਵੇਲੇ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 220 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਵੱਖਰਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(3) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਅਜਿਹੇ ਅਸਰਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜੋ, ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ

ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਟਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

(4) ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬਰੀਕਰਨ ਦੇ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਨਾਲ ਬਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਟਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) ਧਾਰਾ 258 ਅਧੀਨ ਛੱਡੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁੜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(6) ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 (1897 ਦੀ 10) ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਜਾਂ ਇਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 188 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ 'ਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ।

ਵਿਆਖਿਆ. - ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਖਾਰਜੀ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਇੱਕ ਬਰੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

24.3. ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

25. ਪਿਛਲੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 504 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ 'ਇੱਕੋ ਲੜੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕੋ ਸੌਦੇ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 220 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਚਮੋਲੀ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 376 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਭਿਯੁਕਤ-ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਨ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

26. ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Vasu Gupta
Advocate